

Zpravodaj

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/2020

Drazí krajané z české Volyně, děkuji Vám

za pozvání na pietní akt k 77. výročí vypálení obce Český Malín. Cítím se tímto pozváním velice poctěn jako čestný člen Vašeho Sdružení a bývalý vojenský historik, který rád a s hlubokým přesvědčením využívá každé příležitosti k literárnímu i přednáškovému připomenutí vznešené a věčně platné volyňskočeské vlastenecké tradice. Nedávno jsem s rodinou a blízkými přáteli, k nimž patří i potomek boratínského učitele Josefa Vlka, oslavil své devadesáté narozeniny. Uznávám, že je to požehnaný věk, ale nutí mě bohužel, abych se Vám omluvil, že ze zdravotních důvodů nebudu moci. k své lítosti spolu s Vámi uctít památku malínských obětí. K Českému Malínu mám od dětství ryze osobní vztah z poutavého vyprávění mého dědečka, jenž nějakou dobu jako rakouskouherský voják prožil s českou kompanií pár nezapomenutelných týdnů mezi dobrodružnými a pohostinnými českomalínskými vesničany, kde všichni zažili národní porozumění a nefalšovanou vřelost jejich českých domovů. Musím říci, že si hluboce vážím volyňských Čechů. V průběhu tří generací na Ukrajině vykonali obdivuhodné civilizační dílo. Pozvedli životní úroveň svého domorodého okolí a uchovali si přitom nepřerušovanou sounáležitost s národem a ve dvou světových válkách nasazovali životy za jeho osvobození. Po návratu do vlasti nejenže se organicky sžili se zdejším prostředím, ale stali se posilou ryzího, čínorodého češství. I Český Malín, výstižně nazvaný Lidicemi volyňských Čechů, obec, která přinesla tak velkou a bolestnou oběť, tu přežila svou smrt. Obec Frankštát ve správním okrese Šumperk přijetím názvu Nový Malín symbolizuje pokračující život Českého Malína. Život zvítězil nad smrtí. Tato neotřesitelná skutečnost platí pro celou českou Volyň, která prošla těžkými životními zkouškami a velkými strážněmi za první války, za bolševické revoluce, za rusko-polské války, za německého a sovětského vpádu do Polska, za druhé světové války, za diktatury proletariátu podle sovětského vzoru, za brežněvovsko-husákovské normalizace. Sdíleli jste a sdílíte i nyní s národem jeho klopotné směřování k stabilní demokracii a ekonomické prosperitě. Vaše pracovní a morální kvality jsou trvalou hrdostí a inspirací pro celý český národ i stát. Ještě něco bych Vám chtěl, drazí volyňští bratři říci: Dočkali jste se splnění svého snu o novém životě ve staré vlasti. Nikdo Vám už v budoucnu nemůže a nesmí

nikdy nařizovat, abyste žili jinak, než jak sami žít chcete a jak vám dědičné návyky po otcích a dědech přikazují. Já osobně Vám vděčím za to, že jsem měl možnost v kontaktech s Vaší pospolitostí poznat řadu skvělých lidí, jako byli a jsou a v mém vědomí nikdy nepřestanou být lidé těchto jmen: V. Dufek, J. Hofman, V. Širc, B. Iljuk, Anička Repaská, D. Martinovská, J. Němcová-Ničová, M. Němec, Vl. Palička, V. Petříček, R. Štér, J. Vaculík, J. Toušek, M. Pánková, zmíněný J. Vlk, K. Václavík a další. Jsem Vaší pospolitostí vděčný i za podněty k literárnímu zpracování jejích historických dramát. Největším autorským zážitkem pro mne byla pocta, které se mi dostalo přijetím za čestného člena Vašeho sdružení a také pozváním k přednesení projevu na Vašem celorepublikovém shromáždění před čtyřmi lety v kongresovém sále Ministerstva obrany. Zakončil jsem tehdy své vystoupení slovy, že Český Malín nadále žije tak jako žijí všechny českovolyňské obce přinejmenším ve vzpomínkách a věčně platných záslužných činech svých obyvatel, v obecném historickém vědomí českého národa, ve všem, co o Malínu i celé české Volyni vešlo a vejde ve známost s trvalou platností a ukládá se pro všechny časy v paměti národa. V té chvíli povstali účastníci z křesel a vstojí mi dlouhým potleskem vyjádřili svůj souhlas. Přiznám se, že jsem byl dojat až k slzám. Přijímám tento mohutný potlesk s upřímným přesvědčením, že patří nikoli mně, ale volyňským Čechům samým, Vám všem, neboť já jsem Váš historický příběh pouze zaznamenal, ale Vy jste jej žili, a tedy vytvořili. A nadále vytváříte.

Vám upřímně oddaný
Karel Richter

SČVP 1990-2020

30 let

znovu spolu

Regiony zvou ...

Region Moravskoslezský pořádá autobusový zájezd na konferenci do Litoměřic. Rádi přijímáme pozvání a navíc jsme se rozhodli vypravit autobus, jehož trasu zvolíme podle přihlášených z jednotlivých regionů. Po cestě budeme přibírat lidi z regionů Olomouc, Šumperk, Vyškov, Brno, ... Vyjedeme ráno 26. 9. z Nového Jičína. V Litoměřicích bude chvíli oficiální program a pak hudba a volná zábava. Určitě se tam potkáte s mnoha známými a možná i s lidmi z rodiny. A pokud ne, uděláte si nové známé! Nocleh je zajištěn ve 2-lůžkových pokojích za 600 Kč, tedy za 300 Kč pro jednoho. V neděli dopoledne bude ještě program v Litoměřicích, který nám zajistí naši přátelé. Věřím, že využijete této příležitosti potkat se a na zájezd pojedete třeba i s dalšími členy rodiny, dětmi a vnoučaty. Pokyny pro účastníky zájezdu:

- hlase se telefonicky na čísle 724 100 125 nebo e-mailem na:

dohnalkova.d@seznam.cz

- na účet SČVP pošlete do 15. 8. 1 000 Kč na nocleh a dopravu. Číslo účtu: 252001907/0300, VS 74101. Do poznámky příjmení a počet osob, za které platíte (Novák 3x). Trasu a podrobnosti k odjezdu vám napíšu nebo zavolám nejpozději do 15. 9. Těší se na Vás Dáša Dohnálová D. Dohnálová, tel: 724 100 125, e-mail: dohnalkova.d@seznam.cz

Region Žatec a Podbořany společně vypravují autobus na konferenci do Litoměřic, která se bude konat v sobotu 26. 9. 2020. Autobus odjíždí z Podbořan v 7:30 hod od restaurace "U Růže", v 7:55 od kanceláře v Tolstého ulici v Žatci, v 8 hod od Zvonu, v 8:05 od Moskvy, z Loun v 8:30 od Luny a v 8:35 od Billy. Na konferenci se bude vybírat 200 Kč, doprava je zdarma. Zájemci se přihlásí od 31. 8. vždy v pondělí od 10 do 12 hod osobně v kanceláři

150. A 75. LET KONFERENCE

26. ZÁŘÍ 2020

LITOMĚŘICE, HOTEL KOLIBA

KONFERENCE SE KONÁ U PŘÍLEŽITOSTI

150. VÝROČÍ PRÁV ČECHŮ NA VOLYNI

A 75. LET OD KONCE VÁLKY

PŘEDNÁŠEJÍCÍ: D. MARTINKOVÁ, O. ŠTĚPÁNEK, R. ŠTĚR,
V. TUREK, M. PEHR A DALŠÍ

10 HOD KONFERENCE PŘÍSPĚVKY
18 HOD SPOLEČENSKÝ VEČER
S HUDBOU A TOMBOLOU

KONFERENCE PŘÍSPĚVEK
(PROGRAM, OBĚD, SVAČINA)
ČLENOVÉ 200 Kč
NEČLENOVÉ 300 Kč

POŘÁDÁ SČVP

v Tolstého ul. v Žatci nebo na telefonu 415 710 734. Z Podbořanska u p. Langpaulové na tel. 774 594 330. Zájemci nahlásí počet osob, místo nástupu a č. telefonu. Předpokládaný návrat je ve 22 hodin.

Region Brno zve všechny své členy, krajany a přátele na podzimní setkání dne 16. 10. 2020 od 13 hodin do Komunitního centra pro válečné veterány, Dobrovského 27c, Brno, Královo Pole. Členové sdružení si připraví příspěvky na rok 2021.

Region Podbořany zve na přednášku D. Martinkové na téma "Volyňští Češi v 1. čsl. armádním sboru". Přednáška se koná 24. 9. od 17 hodin na Městském úřadě Kryry. Akci pořádá M. Čonková a Město Kryry.

Krajanské setkání v Chomutově, které pořádá Sdružení Čechů z Voly-

ně a jejich přátel s OV ČSBS a ČSL, se uskuteční společně se setkáním žáků českých matičních škol na Volyni. Setkání je ve dne 25. září od 10 hodin v Chomutově, ve Středisku kulturních a knihovnických služeb v ulici Palackého č. 85 v 2. poschodí. Jezdí výtah. Žádáme členy našeho regionu, aby přinesli legitimace za účelem vylepení známek na rok 2021. Příspěvek na občerstvení je 150 Kč. Za SČVP Jaroslav Báča, za ČSBS předseda Beneš Vraný major v.v., za ČSOL podplukovník v.v. Vladimír Licinberk.

Výroční členská schůze regionu Šumperk pro členy, rodinné příslušníky, krajany a přátele se koná v sobotu dne 10. 10. 2020 od 13:30 hodin v jídelně bývalého podniku Moravolen Šumperk.

Posvícenské setkání v Litoměřicích se každoročně koná na podzim na Kolibě v Litoměřicích. V letošním roce to je trochu jinak, neboť jsme byli pověřeni konáním celostátní konference právě u nás, v Litoměřicích, čehož si velice vážíme. Proto jsme zvolili termín 26. září 2020, kdy jsme plánovali právě toto naše posvícenské setkání. Letošní rok je poznamenán celosvětovou koronavirovou epidemií, kvůli ní jsme nemohli uskutečnit letošní výroční členskou schůzi, na které měli členové m.j. možnost uhradit členský příspěvek, proto také k dnešnímu dni ještě řada členů tuto povinnost nesplnila. Obracíme se proto na tyto členy, aby příspěvek uhradili na účet SČVP Litoměřice, č. účtu: 269188245/0300, VS: 1111 a hlavně nezapomeňte do zprávy napsat Vaše jméno. Text: D. Zelenková

Setkání českých a moravských regionů v Suchdole nad Odrou se koná 31. 10. Odjezd autobusem z Litoměřic je v 6,00 hodin od Koliby Litoměřice, se zastávkou v Praze u Hlavního nádraží cca v 7,00 hod.

Program zájezdu:

sobota 31. 10. – cesta autobusem do Suchdol, od 14 hod - společenské setkání v Kulturním domě s programem a prohlídka města, ubytování

neděle 1. 11. – prohlídka zámku Kunín, prohlídka unikátního skanzenu ve Špatově a Muzea Tatrov Kopřivnice. Předpokládaná cena zájezdu je 1 100 Kč (ubytování, doprava, vstupy). Pro účastníky zájezdu, kteří nejsou z Litoměřic, je možnost zajistit ubytování na Kolibě v Litoměřicích. Zájezd je určen i pro Vaše členy rodiny, přátele a známé, kteří nejsou našimi členy. Přihlášky je třeba podat nejdříve do 30. 9. a informace získáte u Mirka Kučery na čísle: 777 165 898, e-mail: mirek-kucera@email.cz

Putovní výstava a setkání regionu v Tachově

Dne 12. 9. 2020 v 11 hodin se sejdeme při občerstvení na našem tradičním setkání Regionu Tachov. Netradičně tentokrát v Muzeu Českého lesa, kde bude ve 13 hodin vernisáž k zahájení putovní výstavy „Návraty Volyňských Čechů“. Výstava přibližuje pouť českých emigrantů do Ruska od jejich příchodu v 70. letech 19. století po jejich jednotlivé návraty do vlasti. Těšíme se na Vás pamětníky, ale i Vaše potomky, přátele a další hosty. Text: K. Vachudová

Výstava trojrozměrných předmětů

Za region SČVP Chomutov a za jednotu ČsOL Žatec srdečně zveme na společnou výstavu trojrozměrných volyňských památek, které uchoval člen br. Fiala z Chomutovského regionu a přidalo se několik dalších členů se svými rodinnými památkami z hospodářství i domácností na Volyni. Výstava bude zahájena ve čtvrtek dne 1. 10. v Polánkově muzeu v Žatci v 17,00 hod a potrvá do konce roku 2020. Otevřena bude od úterý do pátku od 9 do 17 hod. Soboty a neděle od 13 do 17 hod. V průběhu výstavy uspořádáme setkání s pamětníky pro veřejnost, nabídneme besedy i pro školy. Případné změny sledujte na www.muzeumzatec.cz, tel. 415 710 389 nebo na Facebooku: Československá obec legionářská Žatec.

Text: Mgr. D. Manová

Redaktorka doplňuje, že autorem článku "Kostnická jednota a repatriace českých sirotků" ve Zpravodaji č. 4/ 2020 je doc. Boris Iljuk, Csc. Fotografie je z knihy Besídka o českých dětech z Ruska. Praha, Kostnická jednota. Omlouvám se panu Iljukovi za nepřesnost.

Sbírka roušek a dezinfekčních prostředků

Někdy v průběhu dubna jsem vyhlásila „komorní“ sbírku roušek a dezinfekce pro krajany na Ukrajině. Vedla mě k tomu jednak informace o situaci na Ukrajině, nabídka Nového Malína a také určitá znalost tamních problémů ve zdravotnictví. K této myšlence se na našem Facebooku „Volyňští Češi, prarodiče, rodiče, ...“ přihlásilo několik jednotlivkyň – dobrovolnic, ale také i lidé z regionů sdružení. Žádná ohromná akce to nebyla, přesto ukázala, že nejsme lhostejní a záleží nám na krajanech na Ukrajině. A tak trošku jsme jim mohli pomoci. Sešlo se opravdu několik tisíc roušek, ať už těch trojvrstvých, anebo podomácku šitých a také několik litrů dezinfekce. Pomoc přišla ze všech koutů ČR od jednotlivců, ale také od obce Nového Malína a města Raspenavy. Následnou přepravu nám umožnilo Ministerstvo zahraničních věcí a bedny se sbírkou byly doručeny na naše velvyslanectví v Kyjevě. Pan velvyslanec Matula byl v celém procesu velmi vstřícný! Krásný je také závěr, který ukazuje, jak dokážeme být solidární s potřebnými... krajanky ze spolku v Žitomiru, které pracují v dětské nemocnici, darovaly část ze svého malým pacientům na infekčním oddělení. Díky všem za vaše dary, vstřícnost, ochotu a solidaritu!

Text: D. Martinková

Poděkování z Ukrajiny

Vážení, je mou povinností poděkovat za iniciativní zaslání roušek, když pandemie koronaviru propukla také na Ukrajině. Děkujeme všem, kteří se na jejich ušití podíleli, a paní Martinkové, která prostřednictvím Facebooku a zasláním na Ukrajinu vše zařídila. Díky, díky, díky. Ludmila Hajdamčuk, předsedkyně spolku potomků volyňských Čechů na Olšance, oblast Žitomir.

Od přípravného výboru k I. konferenci

K 30. výročí založení Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

Po listopadových událostech roku 1989 došlo v tehdejším Československu k obnově spolkového života, který KSČ značně omezila. Díky změně politického režimu mohlo dojít k obnově spolků, které za minulého režimu musely ukončit činnost. Patřil mezi ně také Svaz Čechů z Volyně se sídlem v Žatci, který působil v letech 1946–1958.

Předpoklady ke vzniku sdružení byly vytvořeny již před listopadovou revolucí. Okresní výbor Českého svazu protifašistických bojovníků v Lounech (po roce 1990 přejmenován na Český svaz bojovníků za svobodu) ustavil dnem 5. dubna 1989 Zvláštní komisi pro doplnění dějin volyňských Čechů a přípravu oddělení ruských Čechů v Památníku národního odboje v Praze (dále jen historická komise). Dodejme, že již v roce 1988 došlo ke vzniku jejího přípravného výboru.¹⁾ Cílem komise bylo sepsat dějiny volyňských Čechů a sbírat exponáty a dokumenty pro výstavu o volyňských Češích. Doplnuji, že tyto úkoly si vytyčil již Svaz Čechů z Volyně, ale nepodařilo se mu je zrealizovat. Komisi řídil Ing. Václav Petříček, CSc. Funkci tajemníka vykonával Rostislav Hlaváček. Členy komise byli prof. Ing. Miloslav Šatava, CSc, který v letech 1990-1992 vykonával funkci předsedy SČVP. Dále v komisi působili Vladimír Hybler, Marie Pánková, MVDr. Vladimír Samec a Ing. Václav Širc. Rostislav Hlaváček nabídl dopisem ze dne 11. 4. 1990 členství v historické komisi Ing. Jiřímu Hofmanovi. Nabídl mu ho proto, že Hofman krátce po druhé světové válce zpracoval historii obce Martinovka na Volyni, kde prožil své mládí. Tuto kroniku otiskla na pokračování Věrná stráž, měsíčník Svazu Čechů z Volyně v roce 1950. Dodejme, že Hofman nabídku přijal. Zbývající počet členů komise není znám. Podle dopisu Rostislava Hlaváčka Jiřímu Hofmanovi ze dne 11. 4. 1990, měla tato komise v dubnu 1990 celkem 17 členů.²⁾ Na jednom ze zasedání historické komise (přesné datum není známo) vyslovil Jiří Hofman myšlenku, že pokud má komise vyvíjet činnost musí se opírat o početnou členskou základnu. Zpočátku se neuvažovalo o samostatné organizaci. Počáteční představa byla

I. konference sdružení v roce 1991: Jiří Hofman (první zleva) přednáší zprávu přípravného výboru o stavu sdružení. Za předsednickým stolem sedící zleva hospodář sdružení Stanislav Tošner, čestný host Alexandr Nagel, bývalý tajemník Svazu Čechů z Volyně a Václav Petříček – předseda Historicko-dokumentační komise. (NA, SČVP, nezprac., kart. 18, I. konference SČVP).

taková, že nově vytvořená organizace bude součástí Českého svazu bojovníků za Svobodu (ČSBS). Při svazu tehdy působila řada organizací s celostátní působností jako například Sdružení 17. listopadu 1939 a další. Organizátoři narazili na dva problémy, které Jiří Hofman popsal Rostislavu Hlaváčkovi v dopise ze dne 9. 6. 1990.³⁾ Pod patronací ČSBS mohla vyvíjet činnost jen organizace sdružující aktivní účastníky druhé světové války. Což představovalo problém, protože zakladatelé sdružení již tehdy uvažovali o tom, že členy budou také potomci volyňských Čechů. Jiří Hofman navrhoval řešit situaci tak, že by vznikly organizace dvě. Při ČSBS by působilo Sdružení odbojářů – Volyňských Čechů. Potomci a sympatizanti by se stali členy druhé organizace – Svazu přátel volyňských Čechů. Počítalo se s tím, že organizace uzavřou smlouvu o spolupráci a budou vzájemně koordinovat své aktivity. Vážným problémem se ukázala otázka financí. Dotace spolkům poskytované státem se v roce 1990 podstatně snížily. Což postihlo také ČSBS. Navíc by volyňské sdružení ustanovené při ČSBS nemělo vlastní konto, ale konto společné s okresním výborem ČSBS v Lounech. Pokud by tedy „volyňáci“ získali nějaké peníze, například formou daru, snižovali by se tím automaticky dotace určené ústředím ČSBS pro Okresní výbor v Lounech. Zřízení dvou organizací volyňských Čechů Rostislav Hlaváček jednoznačně odmítl a to v dopise, jenž napsal Jiřímu Hofmanovi 12. 6. 1990. Hlaváček existenci dvou organizací to nepovažoval za účelné, protože by tak docházelo k tříštění sil. V dopise Jiřímu Hofmanovi z 12. 6. 1990 píše Hlaváček o nově vzniklé organizaci jako o Svazu Čechů z Volyně.⁴⁾ Později se členové historické skupiny dohodli na názvu Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel (SČVP), i když se ozvaly hlasy, aby slovo přátelé v názvu nefigurovalo.⁵⁾ Tyto otázky se pravděpodobně podařilo vyřešit na poradě, která se konala dne 27. 6. 1990 v Obecním domě v Praze za přítomnosti Rostislava Hlaváčka, Jiřího Hofmana, Václava Petříčka a Miloslava Šatavy.⁶⁾ Po definitivním rozhodnutí ustanovit jen jednu organizaci nabraly události rychlý spád. Dodejme, že Rostislav Hlaváček navrhl stanovy, které další členové připomínkovali. Ve stanovách byly specifikovány hlavní cíle sdružení: napsání dějin volyňských Čechů, shromažďování materiálů pro expozici

Na I. konferenci sdružení za předsednickým stolem sedí první zleva předseda Miloslav Šatava, místopředseda a redaktor Zpravodaje Rostislav Hlaváček a Václav Šimek místopředseda sdružení a člen Historicko-dokumentační komise. (NA, SČVP, nezprac., kart. 18, I. konference SČVP)

o volyňských Čechách, organizování krajanských setkání, konferencí a seminářů a spolupráce s českými menšinami v zahraničí.⁷⁾ Tyto úkoly se sdružení postupně podařilo splnit. Jeden z důležitých úkolů však ve stanovách zakotven nebyl. Jednalo se o pomoc Černobylským krajanům při jejich reemigraci a usídlování v Československu.

Návrh na registraci sdružení podal Václav Petříček dopisem na Ministerstvo vnitra České republiky, který nese datum 10. července 1990. Jako navrhovatelé jsou v žádosti kromě Václava Petříčka uvedeni ještě Miloslav Šatava a Ing. Stanislav Tošner. K registraci stanov došlo na ministerstvu vnitra ČR dne 17. 7. 1990 v Praze.⁸⁾

Zpočátku organizaci řídil Přípravný výbor. První zasedání se konalo 8. 8. 1990. Došlo zde k volbě předsednictva. Jeho předsedou byl zvolen Miroslav Šatava a Jiří Hofman tajemníkem. Václav Petříček se stal předsedou Historicko-dokumentační komise a hospodářem se stal Stanislav Tošner. Prvním redaktorem a předsedou redakční rady časopisu Zpravodaj byl zvolen Rostislav Hlaváček. K zahájení vydávání vlastního periodika, Zpravodaje, došlo začátkem března 1991, kdy bylo vydáno jeho první číslo. Autory příspěvků byli Jiří Hofman, Rostislav Hlaváček a Miloslav Šatava.

Přípravný výbor zpočátku tvořili členové historicko-dokumentační komise a později byl rozšiřován o zástupce nižších organizačních složek, které nazvali regiony. Na zasedání Přípravného výboru dne 8. 8. 1990 došlo k vytipování více než šedesáti lokalit v Čechách a na Moravě, kde žili Češi z Volyně a kde by mohla vzniknout centra budoucích nižších stupňů SČVP, regionů. Nakonec bylo rozhodnuto vytvořit 32 regionů. Jejich územní rozsah a počet se měnil, nakonec se ustálil na 25.

Velkým problémem se ukázala otázka náboru členů. Nábor probíhal na základě výzvy publikované v denním tisku a také osobní agitací předsedů regionů a jejich spolupracovníků, z nichž mnozí měli přehled o osídlení volyňských Čechů v daném regionu. Dodejme, že z počátku volyňští Češi o členství nejevili velký zájem. Později došlo ke zlepšení situace. Již ve druhé polovině roku 1991 mělo SČVP přes 1400 členů.⁹⁾

Bylo rovněž nutné vytvořit emblém sdružení. Jeho autorem se stal Jiří Hofman. Ten se rozhodl, že nepoužije znak Svaz Čechů z Volyně. Podle něj meče a klasy, jež jsou jeho součástí, již volyňské Čechy necharakterizují. Jiřího Hofmana inspiroval Václav Petříček, který v průběhu jednoho z jednání Přípravného výboru pronesl slovo „návrat“. Vznikl tak emblém (logo), který je v součas-

né době vidět v záhlaví první strany Zpravodaje SČVP a na internetových stránkách sdružení. Jeho ústředním bodem je vlastně neuzavřená elipsa, která symbolizuje odchod Čechů Volyň a jejich návrat zpět do staré vlasti. Vraceli se jednak jako vojáci 1. čs. armádního sboru a především v hromadných transportech v roce 1947.¹⁰⁾ Ke schválení emblému došlo na schůzi Přípravného výboru dne 28. 11. 1990. Poprvé se emblém sdružení uplatnil na členských legitimacích a známkách, jejichž vydání přípravný výbor zajistil. Ty musely být vytištěny na dluh. Sdružení totiž ze začátku nedisponovalo dostatkem finančních prostředků. Přípravný výbor se sešel celkem pětkrát. Jeho působení bylo pro další fungování SČVP klíčové, protože v době jeho existence došlo nejen k zaregistrování sdružení, ale také ke stanovení hlavních úkolů organizace, k vytvoření organizační struktury a členské základny. Přípravný výbor sdružení vyvíjel činnost až do I. konference SČVP, která se konala dne 14. září 1991.

Text: Roman Štér, Foto: Národní archiv

Poznámky:

- 1) Národní archiv (dále jen NA), fond Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel (dále jen SČVP), nezprac., kart. 20, Hlaváček Rostislav: Jak jsme začínali, b. m. 1999, s. 3.
- 2) NA, SČVP, nezprac., kart.17, dopis Rostislava Hlaváčka Jiřímu Hofmanovi ze dne 11. 4. 1990.
- 3) NA, SČVP, nezprac., kart.17, dopis Jiřího Hofmana Rostislavu Hlaváčkovi ze dne 9. 6. 1990.
- 4) NA, SČVP, nezprac., kart.17, dopis Rostislava Hlaváčka Jiřímu Hofmanovi ze dne 12. 6. 1990.
- 5) Hofman Jiří: Jak ten můj život šel. Praha 2008, s. 155.
- 6) NA, SČVP, nezprac., kart. 15, sešit s poznámkami Jiřího Hofmana, s. 25.
- 7) NA, SČVP, nezprac., kart. 17, stanovy sdružení z roku 1990
- 8) NA, SČVP, nezprac., kart. 20, návrh na registraci sdružení.
- 9) NA, SČVP, nezprac., kart.18, zpráva přípravného výboru o stavu SČVP k 14. 9. 1991
- 10) JIHO: Emblém našeho sdružení, in Zpravodaj SČVP, č. 1/1991 s. 3.

SČVP 1990-2020

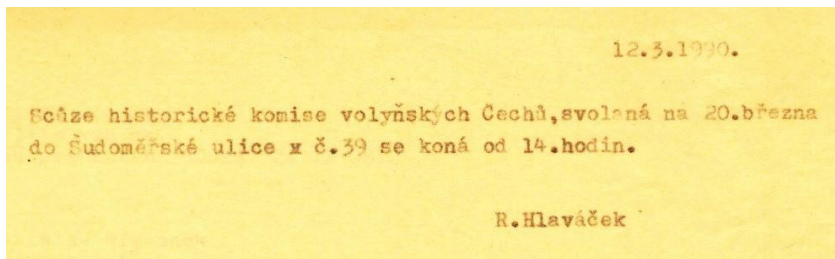
Výběr z historie spolku v obrazech

Kdo může být členem?

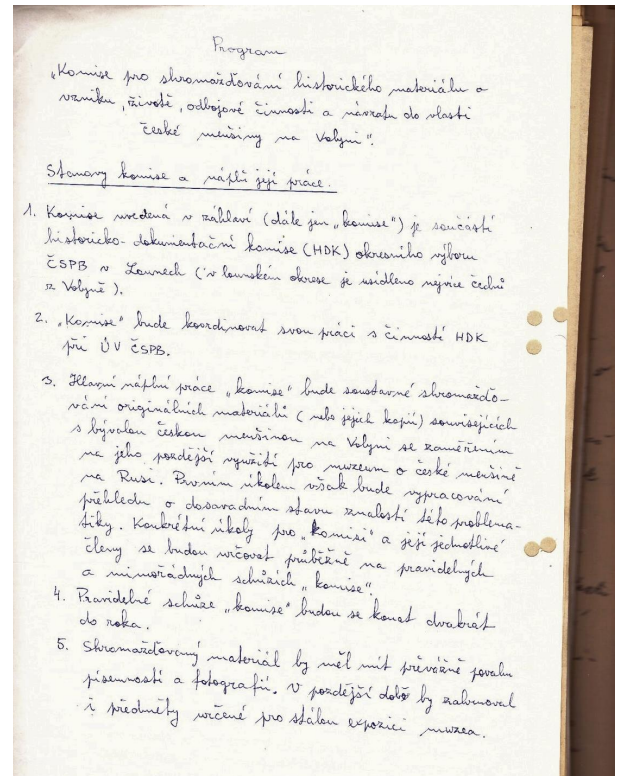

Členem Sdružení Čechů z Volyně mohou být nejen vol. Češi, ale i jejich děti narozené již po repatriaci v ČSR a dále každý občan naší republiky pokud bude mít zájem pomáhat při plnění cílů organizace zakotvených ve stanovách. Členem se může stát i příslušník jiné národnosti a jiného státu.

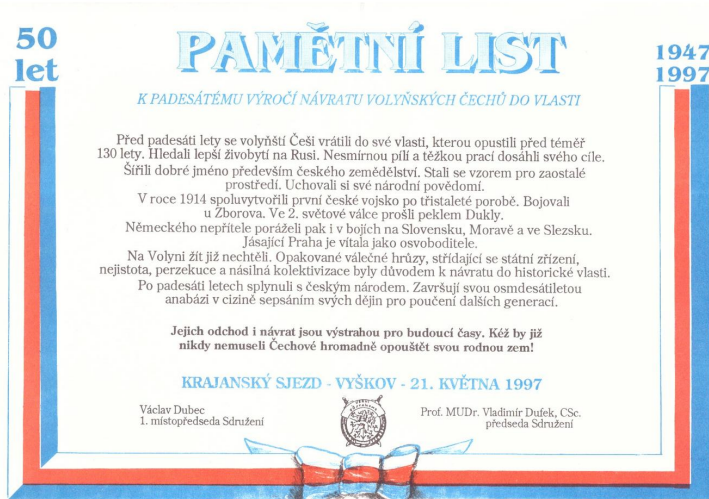
Pozvánka na jednu z prvních schůzí HDK

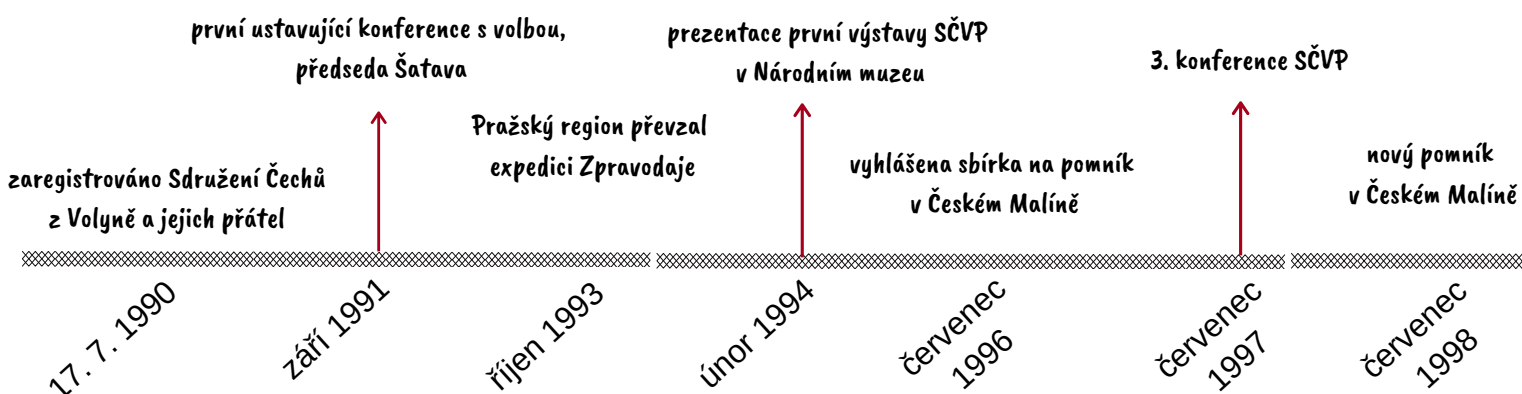
Článek o členství z prvního Zpravodaje z roku 1991

Krajanský sjezd v roce 1997

Co bylo před Sdružením? Speciální komise ve Českém svazu protifašistických bojovníků Okresu Loune. Zde návrh stanov od V. Petříčka

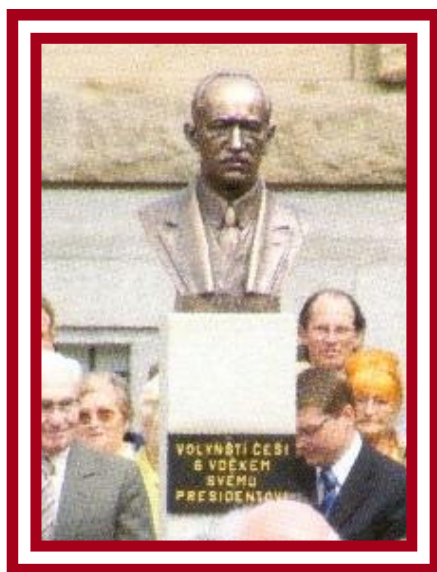
30 let znovu spolu

Výběr z historie spolku v datech

SDRUŽENÍ
Čechů z Volyně a jejich přátel
PRAHA

Foto z posledního
"lepení" adres
na Zpravodaje
v roce 2000

Odhalení busty Edvarda
Beneše v Žatci v roce 2007

Město Podbořany ve spolupráci s Národním muzeem
a svazem Čechů z Volyně a jejich přátel

si Vás dovoluje pozvat dne 14. května 2004 ve 13.00 hodin
na slavnostní otevření

Muzea Volyňských Čechů – Městského muzea v Podbořanech.

Expozice
Dějiny Volyňských Čechů
Doprovodná akce
Výstava fotografií Fotoklubu Žatec

Pozvánka platí pro jednu osobu

Muzeum Volyňských Čechů – Městské muzeum Podbořany, Dukelská 1 (bývalá radnice), 44101 Podbořany

Pozvánka na slavnostní otevření
Muzea volyňských Čechů
v Podbořanech v roce 2004

"Jak to všechno tehdy bylo ..."

Rozhovor s Marií Nečasovou

Říká o sobě, že byla služebně nejstarší členka předsednictva. Ve vedení Sdružení Čechů z Volyně byla Marie Nečasová 28 let. Pojďme s ní zapátrat v historii spolku. Jakých bylo těch 30 let?

Jak jste se dozvěděla o Sdružení a proč jste se rozhodla vstoupit?

Ke vstupu do spolku mě přivedla moje mamka. Přečetla si výzvu v týdeníku Československého svazu protifašistických bojovníků, kde ing. Jiří Hofman uveřejnil oznámení, že vzniká sdružení volyňských Čechů. U oznámení byla rovnou přihláška a kontakt, kam ji poslat. Mamka neváhala a stala se členkou už v říjnu 1990. Já se stala členkou brzy po ní. Roční poplatek byl tenkrát 50 Kč a samozřejmě se posílal složenkou. Regiony vznikaly později podle toho, z kterých míst republiky přišlo nejvíc přihlášek. Pražský region je zvláštní tím, že sem patří členové z těch koutů země, kde není tolik krajanu a tedy ani pobočný spolek.

Jaké byly první spolkové akce, kterých jste se zúčastnila?

Tehdy jsem bydlela v Praze, takže jsem odjakživa v tamějším regionu. Od začátku, tedy už 30 let, se pravidelně setkáváme poslední středu v měsíci. První schůzky jsme mívali na Žižkově v restauraci Na Chmelnici, protože naší první předsedkyně Irena Malínská byla žižkovačka. Pak také na Julisce na Praze 6, později v Legerově ulici v sídle ČSBS. Až nakonec jsme skončili v nám známém Hotelu Legie. To byla zásluha pana Hofmana, který byl členem "legionářů". Tato adresa je pro nás velmi výhodná, protože je blízko stanice metra a každý sem trefí. Irena Malínská prošla frontu jako zdravotnice a vždy schůzky obohatila zají-

mavým vyprávěním. Také zavedla tradici "masopustních večírků" s tombolou. Členové nosili dary a utržené peníze šly do spolkové pokladny. Tombola se od té doby dělá třeba i v Olomouci a Suchdole na srazech.

Do poloviny roku 2018 jste dělala spolkovou ekonomku. Co tato práce obnášela?

Byla jsem tehdy zaměstnaná v ekonomickém úseku Dopravních podniků a v roce 1995 jsem po prvním ekonomovi ing. Stanislavovi Tošnerovi převzala jeho funkci. V té době mělo sdružení 2 800 členů. Naštěstí stačilo dělat jen jednoduché účetnictví, ale nebylo internetové bankovníctví, takže veškerá kontrola pohybu peněz na účtu byla na základě osobních návštěv v bance. Kontrolovala jsem, zda od členů přišly peníze za známky, vedla jsem pokladní deník ... S regiony jsme si tenkrát vše předávali poštou nebo osobně. Ještě teď si pamatuji, jak jsem čekávala na předsedkyni Rakovnického regionu na zastávce Hradčanská. Od roku 2000 se také starám o databázi členů.

Jaké problémy a jaké cíle tenkrát spolek řešil?

Od začátku hlavním cílem spolku bylo sepsání dějin Volyňských Čechů a zachytit vzpomínky na život na Volyni. O to se starala HDK, především ing. Petříček, R. Hlaváček, J. Hofman a prof. Dufek. V rámci toho se také pořádaly symposia, kam také docházel prof. Vaculík. Na "Dějiny" tehdy přispělo Ministerstvo kultury. Dalším posláním bylo setkávání jak v regionech, tak i na celostátní úrovni. Několik takových celostátních setkání se uskutečnilo. První bylo v Moravskoslezském regionu v Suchdole nad Odrou v roce 1994, v Litoměřicích v roce 1995, další bylo v Šumperku, ve Vyškově. V Brně dvakrát v roce 2000 a 2002 a poslední v regionu Olomouc v Hněvotíně v roce 2005. Setkání měla vždy úžasnou atmosféru a účast byla vysoká. Neméně důležitým úkolem byla pomoc našim krajanům na Ukrajině.

Co patřilo mezi největší vaše úspěchy? Na co můžeme být právem hrdi je vybu-

dování pomníku v Českém Malíně na Ukrajině. Na to přispělo značnou měrou Ministerstvo zahraničních věcí, ale velká část peněz přišla ze sbírky. Nemálo členů posílalo na tehdejší dobu vysoké částky například pět tisíc a podobně. Úspěchem též byla busta Edvarda Beneš v Žatci. Dalším důležitým momentem bylo otevření muzea v Podbořanech 14. 5. 2004. Štěstí bylo, že prof. Dufek kdekoho operoval a díky tomu jsme dostávali sponzorské dary a dost byl úspěšný na Ministerstvu zahraničních věcí. Pan Hofman zase uměl čerpat na Ministerstvu kultury. Tehdy jsme také hodně vydávaly knihy a zisk z prodeje je finančním základem spolku dodnes.

Sbírka na pomník v Českém Malíně nebyla jediná...

Pamatuji také roky 1997 a 2002, kdy nás postihly povodně. Naši krajané žili v postižených vesnicích a díky sbírce jsme jim mohli finančně pomoci. Tenkrát se ta sbírka jmenovala Dary na fond šlechetných srdcí a vzešla z Moravskoslezského regionu. O pět let později byla stejná situace na Litoměřicku. Ještě teď si vybavuji, jak jsme tam s manželem jeli a posuzovali, jak kdo na tom je a podle toho podporu rozdělovali.

Byla jste také u začátků distribuce Zpravodaje. Jak tehdy probíhala?

Fungovala skupina členů z Prahy, jejíž hlavní silou byla Tonička Kramná. Vždy měla k dispozici seznam odběratelů cca 40 stran formátu A4. Doma nastříhala adresy a rozdělila podle dodacích pošt. A pak zmíněná skupina členů lepila adresy na Zpravodaje, které jsme s manželem vyzvedli v tiskárně. A to vše Tonička odnesla v taškách na Masarykovo nádraží do podatelny. Jenom to lepení adres trvalo několik hodin. Skupinka se sešla dopoledne a končila kolem třetí. Jednu dobu štítky s adresami tisklo po dohodě Národní muzeum, ale měly to z inkoustové tiskárny, což se rozmazávalo, proto jsem ještě v práci na "tajňačku" všechny adresy xerozovala. Vůbec jsem tam tenkrát služební kopírku hojně "půjčovala" pro spolek. To časem zaniklo a distribuce se dnes dělá přes Adiservis.

Upřímně děkuji nejen za rozhovor, ale i za Vaši mnohaletou práci.

Text a foto: E. Langpaulová

Muzeum volyňských Čechů

Od vize k realizaci

Jeden z panelů putovní výstavy, který je od roku 2004 k vidění v Podbořanech v Muzeu volyňských Čechů.

Češi pocházející z oblasti Volyně si s sebou v rámci mnohdy velmi složitých repatričních a reemigračních cest přiváželi velké množství hmotných předmětů, které dokládaly různé aspekty života v jejich staré domovině. Zejména díky tomuto přemísťování se předměty postupně dostávaly na území tehdejšího Československa. Některé z nich ještě dlouhá desetiletí v domácnostech dobře sloužily, další včetně mnoha starých tisků i tisíců rodinných fotografií měly spíše upomínkovou roli. Zejména funkcionáři Svazu Čechů z Volyně si záhy po návratu a počátku snah o asimilaci „volyňáků“ uvědomovali potřebu vytvoření muzea Čechů z Volyně a za tímto účelem byl založen i specializovaný muzejní výbor. Zejména kvůli velkému množství jiných důležitých časově náročných úkolů k realizaci samotného muzea nedošlo. Přesto se například ještě v posledním ročníku časopisu *Věrná stráž* (1951) v čísle 27 objevil poměrně dlouhý článek „o otázce našeho muzea“, kde je reflektována potřeba soustředění zajímavých předmětů z Volyně na jednom místě v dobrých podmínkách, potřeba jejich evidence a pozdější zpřístupnění veřejnosti.

Nejvíce skloňovaným místem dislokace muzea bylo jedno z hlavních center volyňských reemigrantů – Žatec, kde vycházelo také hlavní periodikum svazu. Žatecké muzeum podle informací na svých stránkách stále ještě v druhé polovině padesátých let pracovalo kromě přípravy speciální chmelařské expozice také na stálé výstavě věnované volyňským Čechům. Nicméně také dobová politická konstelace realizaci muzea nepřála a záhy zanikl i svaz. Po jeho obnovení ve formě sdružení na počátku devadesátých let znovu vyvstala otázka řešení muzea. Jeho novodobou historii popisuje detailně na stranách 158–163 ve své digitalizované autobiografii z roku 2008 „Jak ten můj život šel“ Jiří Hofman, který byl jedním z hlavních iniciátorů vytvoření stále expozice Čechů z Volyně.

Původní idea byla expozici zpřístupnit v Žatci, ale tato možnost se ukázala kvůli nedostatku prostorů v muzeu K. A. Polánka jako nemožná. Následně na doporučení předsedkyně odboru muzeí MK začala k počátku roku 1992 spolupráce mezi Národním muzeem a Sdružením Čechů z Volyně. Díky častým sběrovým akcím v regionech v rámci sdružení a jejich opakovanému připomínání se začaly rychle soustředit pozoruhodné předměty přivezené z oblasti Volyně v depozitářích Národního muzea. Kvůli roztržiténosti Čechů z Volyně a jejich potomků bylo upuštěno od vize muzea a pod taktovkou tehdejšího vedoucího oddělení novodobých českých dějin NM doktora Stanislava Slavíka začala vznikat putovní

Muzeum uniformu typu battledress získalo v roce 1993. Původně patřila zřejmě první volyňské Češce s čs. prapuru Jiřině Somolové-Predmerské. Paní Somolová ji obdržela již v Buzuluku v roce 1942.

výstava nazvaná „Osudy Čechů z Volyně“. Díky jeho spolupráci s řadou osobností SČVP a jejich konstruktivní kritice se podařilo ve výstavě řadu věcí vylepšit, doplnit ji mapami a postupně se vychytaly detaily. Výstava byla poprvé zahájena dne 8. února 1994 v Historické budově Národního muzea, kde ji během tří týdnů podle informací J. Hofmana navštívilo okolo 20 000 osob.

Ještě téhož roku byla výstava i přes rozměrnost dvaadvaceti těžkých panelů instalována na šesti dalších místech (Žatec, Horšovský Týn, Tachov, Sokolov, Mariánské Lázně, Chomutov), v roce 1995 na deseti (Karlovy Vary, Litoměřice, Frýdlant, Česká Lípa, Teplice, Vysoké Mýto, Lysá nad Labem, Broumov, Jičín, Jaroměř) a v roce 1996 byla instalována na šesti místech na Moravě (Šumperk, Bruntál, Nový Jičín, Olomouc, Brno, Vyškov). V dalších letech byla k vidění na dalších šesti místech mimo regiony aktivního působení SČVP, tudíž nakonec doputovala celkem do dvaceti devíti míst. Poté několik let ležely výstavní panely v depozitáři Národního muzea v Terezíně. V roce 2003 hledal tehdejší starosta města Podbořany J. Čerňanský

Být pořád slyšet

využití pro starou radnici a v posledně vypsané anketě získala nejvíce hlasů myšlenka využití radnice pro zřízení Muzea volyňských Čechů. St. Slavík se na žádost starosty ujal úprav a instalace. Dne 8. května 2004 se konala slavnostní vernisáž nové stálé expozice, kterou lze v Podbořanech i v současnosti navštívit. Zejména v posledních dvou letech se ve zvýšené míře řeší především z původního podnětu pocházejícího z komunitního projektu Místa blízka přetvoření expozice a její přesun do prvního patra objektu do o něco větších prostor. Přestože i tento proces narušila koronavirová krize, tak se kolektivně pokoušíme najít řešení vedoucí k co nejblíže otevření zmodernizované expozice. Štafetu putovních výstav přebrala v roce 2012 povedená výstava „Návraty volyňských Čechů“ složená z patnácti panelů. Této výstavě se v počtu navštívených míst podařilo s přehledem předčít právě i putování zmiňované starší výstavy z 90. let.

Text: O. Štěpánek, Foto: Národní muzeum

Již brzy po reemigraci volyňských Čechů do vlasti, kdy byl důležitý jak zájem rodáků, tak vstřícnost a pomoc, snažily se mnohé naše vzdělané a moudré osobnosti o rychlou integraci Volyňských Čechů do rodové společnosti. Proto vznikala díla jak informačního rázu, tak díla s láskou ke krásné literatuře a poezii, čímž mimo jiného vznikala záznam o bohaté historii života Volyňských Čechů a doklad o jejich kulturní úrovni. Integrace se dařila, jen začaly být důležité též finanční prostředky, související se zajišťováním všech těch velice milých společenských aktivit. Člen-ské příspěvky nebyly vysoké a vzhledem k přirozenému úbytku členů, bylo nutné hledat sponzory, či čekat na dotace. Napadalo mne v té době, jestli jsme my Volyňáci skutečně tak výjimeční oproti ostatním Čechům, aby náš stát měl právě tyto naše volyňské aktivity dotovat...

Vzpomínám si na Straklov Český u Dubna, kdy byl můj tatínek ještě starostou obce. Jak se scházeli u nás v domě členové výboru a nad katastrální mapou řešili uorávání mezi sousedního pole i jiné majetkové spory, kdy docházelo k soudním procesům a vzájemné nevráživosti. Byly to běžné každodenní problémy, ale i životní radost a spokojenost. Dobrovolný vstup Volyňských Čechů do Svobodovy armády - a vrozená pracovitost a touha po lepší budoucnosti svědčí o správných vlast-nostech našeho etnika. Vzpomínám na rok 1939, kdy Německo zaútočilo na Polsko a u nás zastavila svůj útek z Varšavy do Rumunska rodina varšavského soudce a druhá rodina také z té oblasti. Zakrátko se u nás ubytovaly tři rodiny ruských důstojníků. Dům jsme měli nový a velký, takže tam všichni našli své bezpečí a také zásobu potravin ze zahrady a od našich kravek. Žili jsme tam tak nějaký čas a moji rodiče se jim snažili pomáhat jak to šlo. Když se pak situace rapidně změnila a tzv. „nadlidé“ prchali z východu ke svým domnělým zachráncům – Američanům, zastavovali se i ve Straklově odpočinout. U nás na zahradě ve stodole zřídili zdravotní ošetřovnu a do pokoje nastěhovali raněné vojáky. O půl noci začal jeden strašně naříkat, a protože rodiče byli ve vedlejším pokoji a nemohli spát, tak maminka běžela přes dlouhý dvůr a kus zahrady do stodoly a nějakým způsobem jim naznačila, že ten voják moc nařká a volá „Sanitetu.“ Dva sanitáři přišli k raněnému a za chvíli byl klid. Ráno od nás odváželi dva mrtvé vojáky. Přesun armád pokračoval maminka viděla ty nešťastníky unavené, špinavé, zavšvené a hladové. Přestože tolik ubližovali světu, uvařila velký hrnc s bílým kafe, ovšem bez kávoových zrněk, ale s tučným mlékem, a rozkrájela velký bochník chleba, který si tito po nasycení strkali i do kapes. Ve spěchu děkovali někteří málem se slzami v očích. Maminka pak meditovala jen pro sebe „jak hrozný a nelidský nesmysl je ta válka!“. Ještě uvedu jednu z nezapomenutelných vzpomínek, jak jsme 17. května 1945 v Praze pochodovali radostně jášajícím Václavským náměstím. Osobně jsem byla tak nesmírně šťastná, že už byl konec té hloupé, nespravedlivé, kruté, nesmyslné a nic neřešící válce a říkala si, že se už nikdy nemůže nic podobného opakovat. Jak naivní naděje! Proto si teď často myslím a přikláním k těm, kteří vědí, že změnit by bylo potřeba povahu člověka. Výchovou dítěte již od kolébky - mýtiti soectvů a zlobu, jakkoli by to vypadalo jako beznadějný boj proti zákonům přírody, ale snad by to kvalitě života prospělo a problémy by se řešily víc rozumem, bez válečného šílenství. Musím přiznat, že se mi do psaní vnutily tyto smutné vzpomínky. Je mimo vše ostatní zvlášť pozoruhodné, jak se spolku daří šířit naši bohatou historii a přesvědčení, jak je důležité nelpět jen na vlastních výhodách - hlavní příčině vzniku válek, proti jejichž ukončení jsme bojovali. Náhodou při prohlížení internetu jsem přečetla slovo Wrestling s objasněním, že se jedná o sportovně - divadelní disciplínu, kde se soupeři můžou mlátit i koupat třeba i do krve. Jen se snad nezabíjet, i když pro zefektivnější produkce se to může přihodit. Tak nějak jsem to pochopila a zůstala zděšena zájmem některých fanoušků se na toto divoké divadlo dívat. Jeden ze slavných přeborníků z Ameriky, kde se převážně tato disciplína provozuje, prohlásil, že začátkem příštího roku přijede k nám do Prahy. Zřejmě získat zájemce miliardových příjmů a fanoušků. Nemohu pochopit, kam ta civilizace spěje, když toleruje i preferuje takové a podobné adrenalinové zážitky. Slavná věta „Sportem ku zdraví“ vyznívá stejně absurdně, jako když většina normálních lidí volá po nastolení míru a zbrojní průmysl mohutně vynalézáním ještě ničivějších zbraní a školí vojáky v armádě v ještě efektivnějším zabíjení lidí. Možná právě proto, Volyňáci musí být pořád slyšet, aby osvětlovali, jaké zlo a utrpení přináší násilí. Omlouvám se za ta břítká slova mé úvahy a děkuji za Váš čas, milí čtenáři.

Text: V. Suchopárová

Milí přátelé,

v posledním týdnu letošního května jsem zavítal do pro mne vzdálených končin naší krásné republiky a to na Žatecko, Podbořansko a Litoměřicko. V Žatci totiž probíhala vernisáž výstavy Návraty Volyňských Čechů, ze které jsem pro náš Youtube kanál Volyňské kořeny plánoval natočit krátkou reportáž. Na výstavě se sešlo velké množství lidí, kteří zcela zaplnili prostor Galerie Sladovna. Úvodní slovo patřilo řediteli galerie, který všechny přítomné přivítal a vernisáž zahájil. Předsedkyně Dagmar Martinková dále promluvila o zapojení volyňských Čechů do II. světové války. Poté se slova ujala paní starostka a senátorka Zdeňka Hamousová, která tuto výstavu zaštiťuje. Milým překvapením byl společný podpis Memoranda o spolupráci královského města Žatce s naším Sdružením Čechů z Volyně a jejich přátel. Návštěvu Ústeckého regionu se mi díky mým přátelům povedlo využít také pro další natáčení vzpomínek pamětníků pro Youtube kanál Volyňské kořeny. Měl jsem tu čest natočit rozhovory s paní Marií Ješkeovou a paní Emílií Markovou, dále s pány Miroslavem Regentíkem, Zdeňkem Doležalem a Janem Doležalem. Všichni tito pamětníci mě a mé přátele velmi mile přijali. Samotné natáčení se tak vždy neslo v duchu pohody a vzájemné sounáležitosti. Sestříhaná videa budou časem po zpracování umístěna na výše zmíněné Volyňské kořeny na Youtube. Věřím, že se Vám budou příběhy těchto pamětníků líbit, tak jako mně. Nebojím se přiznat, že u některých příběhů, které jsme si s mými přáteli měli možnost vyslechnout, nám občas ukápla i nějaká ta slza. Tak to byla místy silná atmosféra a silný příběh... Chtěl bych touto cestou poděkovat mému organizačnímu týmu, který mi byl po celou dobu bezvýhradnou podporou a bez kterého by se mi takto skvěle nedařilo. Moje velké díky patří předsedkyni Dagmar Martinkové a ekonomu Pavlu Franekovi. Za ubytování a technické zázemí přímo u sebe doma děkuji panu Miroslavu Kučerovi a jeho manželce Aleně. Za organizaci a doprovod k pamětníkům vřele děkuji paní Editě Langpaulové, Marcelce Kordulíkové, Jolaně Oertlové, Romaně Havrdové a Dagmar Dohnálkové. Děkuji také panu Jaroslavu Lachmanovi, který si ve svém nabitém programu na nás udělal čas a udělal nám prohlídku po krásách Litoměřic doplněnou zajímavým vyprávěním. Věřím, že se spolu všichni opět setkáme, nejen při nahrávání dalších pamětnických dokumentů. Vážení přátelé, pokud byste chtěli předat mým prostřednictvím vzkaz budoucím generacím (nejen) Volyňských Čechů, obraťte se prosím na předsedy Vašich regionů nebo přímo na mě. Rád přijedu a rád poznám a natočím Váš příběh.

Za Youtube kanál Volyňské kořeny Váš Stanislav Sabol

Příspěvky na tisk

Region PRAHA Václav Vohralík - 750 Kč, Jiří Porazník - 200 Kč, Jiřina Fočerová - 250 Kč, Mir. Kuběnková - 250 Kč, Libuše Vokurková - 150 Kč, Olga Rašková - 150 Kč, Marie Tůmová - 500 Kč, Darie Saveláková - 150 Kč, Vlastimil Jeníček - 150 Kč, Vlasta Chromá - 150 Kč, Zita Holousová - 250 Kč, Štillerová Zina - 150 Kč, Vladimír Hořenín - 250 Kč, Jiřina Vajnerová - 250 Kč, Jiří Hurt - 200 Kč, Viktor Balada - 200 Kč, Larisa Stará - 300 Kč, Lubomír Marek - 250 Kč

Region CHOMUTOV Vlasta Nedbálková - 200 Kč, Radka Vetýšková - 200 Kč

Region PODBOŘANY Zdeňka Mullerová - 50 Kč, Libuše Moravčíková - 200 Kč

Region MORAVSKOSLEZSKÝ Anna Vendolská - 200 Kč, Vyhlídalovi - 100 Kč, Marie Tejčková - 100 Kč, Marie Fofová - 200 Kč, Nona Brezovská - 200 Kč, Emilie Černá - 200 Kč, Slavěna Procházková - 100 Kč, Ludmila Macenauerová - 200 Kč, Rostislav Zeman - 250 Kč

Region ŽATEC Věra Vojarová - 150 Kč, Miroslav Bernat - 450 Kč, Miroslav Kadavý - 300 Kč, Miroslav Černý - 250 Kč, Alena Ciniburková - 230 Kč

Region LITOMĚŘICE Ludmila Dohnalová - 150 Kč, Anastázie Opavová - 50 Kč, Radomír Vlč - 250 Kč, Jiří Albrecht - 250 Kč, Ludmila Halamová - 250 Kč, Josef Flandera - 100 Kč, Jaroslava Chudobová - 300 Kč, Vl. Hořenín - 250 Kč, Renáta Hyngarová - 200 Kč

Region BRNO Tomáš Boček - 350 Kč, Antonie Svatušková - 500 Kč

Region DOMAŽLICE Karel Brabec - 250 Kč

ZAHRANIČÍ Anděl Vladimír 330 Kč

Gratulujeme!

Region LITOMĚŘICE

V srpnu slaví 65 let **Milena Dostálová** z Polep, 65 let **Alena Růžičková** z Bocanovky, bytem Budyně n. O., 75 let **JUDr. Miroslav Košťál** z Lipin, bytem Dolní Nezly, 94 let **Ludmila Dvořáková** z Boratína, bytem Okna-Polepy. V září oslaví 85 let **Anna Šarayová** ze Stromovky, bytem Hoštka, 85 let **Ludmila Dohnalová** z Jadvipolu, bytem Litoměřice, 87 let **Emilie Zajícová** z Nadčic, bytem Úštěk, 95 let **Václav Kuchynka** ze Zavidova Č., bytem Polepy, 96 let **Růžena Stehlíková** z Novostavců, bytem Čížkovice. Srdečně gratulujeme oslavencům a přeje vše nejlepší do dalších let.

Region ŽATEC

V srpnu oslaví 81 let **Nila Hordějčuková** z Novokrajeva, nyní Chlumeč, 94 let **Marie Kočková** z Ulbárova, nyní Žatec, 88 let **Marie Najmanová** z Labečanky, nyní Žatec, 90 let **Marie Potužáková** z Volkova, nyní Louny, 94 let **Marie Prasková** z Dorohostaj, nyní Radičeves, 90 let **Nina Smrčková** z Volkova, nyní Žatec, 70 let **Květoslava Šírová**, nyní Žatec, 70 let **Alena Trojovská**, nyní Žatec. V září oslaví 95 let **Naděžda Brůhová** z Novin Českých, nyní Staňkovice, 65 let **Irena Grunclová**, nyní Liběšice, 83 let **Jaroslava Kahounová** z Huště, nyní Vilice, 80 let **Naděžda Mižigárová** z Volkova, nyní Rakovník, 87 let **Alexandr Olmer** z Moškova, nyní Třemošná, 65 let **Venuše Svobodová** z Loun. Přejeme hodně zdraví a štěstí do dalších let.

Region OLOMOUC

V červenci oslaví 87 let **Zdeněk Zapletal** z Hněvotína u Olomouce, 85 let **Václav Albrecht** z Hněvotína u Olomouce. Naším členům do příštích let přejeme hodně zdraví a osobní pohodu.

Region CHOMUTOV

V srpnu slaví 65 let **Dvořák Viktor** z Údlic u Chomutova, 88 let **Honsová Marie** z Nové Vsi u Chomutova, 86 let **Hovorka Jan** z České Hulče, nyní Žatec, 83 let **Hradecká Milena roz. Bajerová** z Rovna, nyní Chomutov, 99 let **Michajlovičová Marie** z Kupičova, nyní Kadaň, 70 let **Nedbálková Vlasta** z Údlic u Chomutova, 87 let **Rosendorfová Ludmila** z Chomutova, 97 let **Tomášková Nora** ze Zdobunova, nyní Jirkov, 86 let **Hovorka Jan** z České Hulče, nyní Žatec. V září oslaví 91 let **Dvořáková Věra roz. Větrovcová** ze Zdobunova, nyní Chomutov, 92 let **Chloupková Anna** z Šerže Chelm, nyní Chomutov, 88 let **Kalíková Helena roz. Svobodová** z Rovna, nyní Most, 87 let **Koubková Marie roz. Bajerová** z Křemence, nyní Místo, 82 let **Kosková Vlasta roz. Pěničková** z Omelanštiny, nyní Chomutov. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region PRAHA

V srpnu oslaví 92 let **Ing. Josef Kindl** z Buderáže, nyní Praha, 83 let **Ing. Antonín Janata** z Brandýsa nad Labem, nyní Roztoky u Prahy, 65 let **Viktor Vigner** z Benešova, nyní Tábor. V září oslaví 96 let **Ing. Miloslav Masopust** ze Straklova, nyní Praha, 91 let **Věra Holubeva** z Umáň, nyní Praha, 88 let **Marie Cuhrová** z Michalovky, nyní Praha, 87 let **Anna Maroušová** ze Zdobunova, nyní Praha, 87 let **Jiřina Focherová** z Mirotín, nyní Praha, 86 let **Miroslava Kuběnková** z Lucku, nyní Praha, 85 let **Antonie Kramná** z Novokrajeva, nyní Praha, 81 let **Emilie Vacková** z Podháje, nyní Praha, 80 let **Václav Vohralík** z Lipin, nyní Mutějovice, 75 let **Zina Štillerová** z Kupičova, nyní Smečno, 70 let **Ing. Jan Válek** z Prahy. Jubilantům do dalších let přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Region PODBOŘANY

V srpnu slaví 84 let **M. Krejčová** z Buderáže, nyní Siřem, 80 let, **Stanislava**

Křížková ze Strojetic, 70 let **VI. Pěchota** z Kryr, 91 let **Jo. Sahuška** ze Zálesí, nyní Soběchleby. V září oslaví 81 let **M. Šturma** z Buršovky, nyní Podbořany, 80 let **Lýdie Valentová** z Ulbárova, nyní Podbořany. Všem oslavencům přejeme hodně zdraví a dny plné pohody.

Region ŠUMPERK

V srpnu oslaví narozeniny: 82 let **Jiří Klaban** z Velkých Losin, 82 let **Eliška Krobotová** z Ropotína, 82 let **Jiřina Nétková** ze Šumperka, 59 let **Josef Tengler** z Loučné n. D. V září oslaví narozeniny: 83 let **Remigius Haken** ze Sobotína, 83 let **Antonie Kinštová** z Nového Malína, 96 let **Alžběta Kyselová** z Oskavy, 87 let **Libuše Nidetzká** z Nového Malína, 64 let **Tamara Štěpánková** ze Šumperka, 77 let paní **Alena Trčková** z Vikýřovic, 71 let paní **Eliška Vašková** z Libiny. Všem oslavencům přejeme do dalších let hodně zdraví a štěstí.

Region KARLOVY VARY

V červenci oslavili 91 let **Borč Jiří** z Malého Žitýna, bytem Plzeň. V srpnu 86 let **Helena Povýšilová** z Dubna, bytem Ostrov n./Ohří. Přejeme hlavně zdraví a pohodu do dalších let!

Region MOHELNICE

V červenci oslavila krásné 88.narozeniny **Božena Machová** z Martinovky, nyní Loštice. V srpnu slaví 85 let **Klusáková Ludmila** z Bakovce, nyní Půlpecen, 85 let **Minářová Emilie** z Omelan, nyní Rudoltice, 92 let **Linhartová Anna** z Chomoutu, nyní Mohelnice. V září oslaví 95 let **Ludvík Jaroslav** z Bakovce, nyní z Úsova. Všem oslavencům přejeme hodně zdraví do dalších let.

Region CHEB

V měsíci červenci oslavila 88 let **Tamara Halasová roz. Postlová** z Okolku. nyní bytem Františkovy lázně, v srpnu slaví 93 let **Vladimír Slevinský** z Cerkvis, nyní bytem Nový Kostel, 88 let **Kozák**

Ros. ze Sofievky, nyní bytem Cheb, 84 let **Libuše Pancířová** z Volkova, bytem Vojtanov, 65 let **Ing. Boháček Jaromír** z Niva Hubinská, nyní Líštany. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví a osobní pohody do dalších let.

Region DOMAŽLICE

V srpnu slaví 84 let pan **Jaroslav Žáček** ze Sklíně, nyní bytem Meclov. V září oslaví 83 let paní **Slavěna Bejvlová** a 70 let paní **Miloslava Chocholatá**. Obě z Horšovského Týna. Do dalších let přejeme mnoho štěstí, zdraví a spokojenost.

NAŠE ŘADY OPUSTILI

V červnu zesnula ve věku nedožitých 92 let členka našeho regionu paní **Eugenia Dubická**, která pocházela z Omelanštiny na Ukrajině, naposledy bytem v Olomouci. V červenci odešla ve věku 88 let členka našeho regionu paní **Halina Pavlicová**, která pocházela z Hlinska na Ukrajině, naposledy bytem v Olomouci. Upřímnou soustrast rodinám za region Olomouc vyjadřuje Miroslav Nerad. Dne 6. 6. 2020 ve věku nedožitých 83 let zemřela paní **Alice Bílková, roz. Šotolová** z Ozeran, naposledy bytem Šumperk. Upřímnou soustrast pozůstalé rodině. Dana Pospíšilová 29. května zemřela paní **Alena Marková** v nedožitých 90-ti letech z Novin Českých. Byla dlouholetou členkou regionu Brno, po přestěhování do Čech byla několik posledních let členkou regionu Praha. Upřímnou soustrast vyjadřuje Jiřina Kolářová Dne 16. 6. 2020 zemřela paní **Olga Němcová roz. Neradová** ve věku 95 let. Pocházela z Varkoviče, naposledy bytem Jirkov. Upřímnou soustrast za region Chomutov vyjadřuje Jaroslav Báča.

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu ekonoma: ing. Pavel Franek, Slezská 110/24, 747 05 Opava - Malé Hoštice, tel.: 602 511 206, ekonom.scvp@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podháječek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 5/2020. Šéfredaktorka: Edita Langpaulová. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na E. Šebestová, Mukoděly 54, Vroutek. Tiskne: MH Tisk, Bubenská 43, 170 00 Praha 7 Holešovice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č. 6/ 2020 je 27. 9. 2020. Www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 7. srpna 2020.